

Читалище

съвременно

брой 51, ноември 2012

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

90 ГОДИНИ ДЕН НА БУДИТЕЛИТЕ

Доц. Тодор КЕРИН

УМНИ ОТВЕТИ

Платона попитаха:
Какво е различието
между учена и научена
човек? А той рече:
Каквото е между целия
полит (политически) и
бонител.

Един неприятел дръмжа
Зонку: Да умра, ако не
ти спори кой-то зло.
И аз, отбелязва Зонку,
ако не ти спори кой-то
добро.

Едно философско по-
питаха: Где е бие? А той
отбелязва: Речи по-добре
ако не е бие.

От Рутка Руфя един
приятел поиска едно
непревено нещо, а
той не рече да го спо-
ри. Този си разведе
приятел от му, и, като
си отиде, рече:
Каква полза имам от
твоего приятелство,
когато не ми струва,
щото ти изва? А той
му отбелязва: Ами и мене
що на полза твоего
приятелство, ако тре-
ба да струва непре-
вено работи?

Из четвъртия раздел на
„Български разкази“ по-
питаха: Какво е различието
между учена и научена
човек? А той рече:
Каквото е между целия
полит (политически) и
бонител.

Тази, 2012-а, година е
юбилейна за Деня на бъл-
гарските будители. Преди
90 години, на 31 октомври
1922 г., с Постановление
на Министерския съвет
Първи ноември е обявен за
Общонационален празник
като ДЕН НА НАРОДНИТЕ
БУДИТЕЛИ. Тогавашният
министър на просвеще-
нието Стоян Омарчевски,
който направил това пред-
ложение, е казал по този
повод:

„Първата наша грижа е
да обрнем погледа към
всичко ценно и светло от
нашето минало и да при-
общим към това минало
днешната дейност и твор-
чество с упование, че в
будещето никогато няма да
се забравят самоотверже-

ните воини, които воде-
ха българския народ към
просвета, към свобода,
към култура! Нека Денят
на Свети Йоана Рилски
стане Празник на големите
българи, Ден на народните
будители!“

От 1945 г. празникът е
отменен, но е запазен в
памятта на народа. След
дълго прекъсване със За-
кон от 28 октомври 1992 г.
традицията е възобновена.
Идеята за това е заслуга на
проф. Петър Константинов,
председател на Общона-
родното сдружение „Мати
България“.

Да ни е честита 90-го-
дишнината от обявяването
на Деня на народните буди-
тели и 20-годишнината от
неговото възстановяване!

Св. препод. Паисий, произумен Хилендарски,
един от първите български будители

Изложба

На 2.11.2012 г. в
сградата на Районна
администрация „Триу-
на“ беше открита изложба
на учениците от Школата
по изобразително изкуство
при МН „Д-р Петър Берон –
1926 г.“ с ръководител Дана
Христова.

На стр. 4

ЮБИЛЕЙНА ВЕЧЕР

Найден ВЪЛЧЕВ:

„В книгите ми е моят жи-
вот, моите дълги години,
моите радости и възмуща-
ния, печал, удовлетвение
да бъдеш жив на тази
земля и каквото е моят ми-
нута – да не бъде само
необходител на този живот,
да се опитам нещичко да
направа този живот да бъде
по-светла, по-добър. Моят
девят е „Вихър хидроен“.“

На 7 ноември 2012 г. в зала 7 на НДК от 18 часа се чества 85-годишния юбилей на Найден Вълчев. Във музикално-поетиче-
ската вечер, провеждана от Литературна гостоприемница при
Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“, участват проф.
Чацдар Добрев, Иван Гранитски, Вольфа Бачевакова, Васил
Стойчев, богдан Карачолев, дует „Ритон“ и ученици от класа
по поп- и джазпение на Аделина Келева (към читалището).
Провеждана се организирана съвместно със Съюза на българските
писатели и издателство „Захарий Стоянов“ с подкрепата на
Министерството на културата.

На стр. 2-3

Така дядо Вазов пише в 1882 г. за монаха от Атон, за Отец Паисий, 120 години след като той е написал своя „Дарственик“, за да припомним, че „Българският род история има и става народ“.

Тук ще стане дума за друг един черноморец, живял три века преди него, и той посветил живота си на вярата во Христос и на буквите.

(—) Григорий Цамблак е верен служител на червата. На ней той служи като монах, като игумен, като презвитер, като посланик, дипломат, като преподавател, на нея е посветено и талантливото му писателско дело. Около 50 са неговите жития, слова, разкази, послания. Надгробното слово за Киприан е написано в Плиманишкия манастир. С него Григорий Цамблак се отправил на север. Нека да повторим, че това е времето, когато християните от тези земи не се делият на белоруси, украинци, русоци, всички се зоват с общо име руси и затова историките наричат този дял от историята на южноруски период. Не успя да се срещне с патриарх Киприан, който беше го измислял, той остава във Велико литовско княжество, където написва своята най-ярка творба — „Пованно слово за патриарх Евтимий Търновски“.

Започва с „Благослови, отче“, пита се „Ще дръзнем ли да го възлюбим“, отговаря си „Ще дръзнем всенеси“, и се оставя във властта на чувството и на перото. Да, а на чувството, защото се пише за учителя, от когото се възмущаваша и за когото ще търси и намери най-топли думи. Той ще го види като божии служители, не съблизан от примамата перспектива да остане в Цариград, околото Патриархията, а като родолюбив, който се е върне в родната си, при своя народ, Високобразован, той има и идеен как ще предаде това, което знае, се каже че бъде полезен на другите. За да се предаде верно и добре писаното в Божините книги на българския език, е нужно да се направят нови преводи: някои са неточни по смисъл, някои са измислени при препис от препис, някои са далеч от моменти да се правят „любезни слов“, не са направени „по теплот“. В това му показват неговите ученици и последователи и ако знаем за Златев век на българската книжовна по Симеоново време и за Охридската школа, от ко е възкресено това начало в Патриархията на Търновски княжеска школа. Тия цели и предаде на бъдещето житие, послания, слова, проповеди точни и изцяло. Както на времето са отивали на север от Плиска и Преслава, сега тръгват на път от Търново.

Патриарх Евтимий е обрисван като народен просветител и пастир, воин на духовната бран, „неподвластен на монетата и на корема“, богослов мжк с остър ум, у него дори дишането е песен. Нали още в Калифарския манастир Теодосий Търновски бе превърнал изпитанията и бе му казал: „Но ти, чадко, бди мълчавно, защото ще се удостои със вериги и със аскетическо гонение“.

Църковните послания най-често имат общ характер и библиейски пером, но Григорий Цамблак признава неща-

ЕДИН МОНАХ

Откъс от едноименната статия в „Попътни срещи“, книга четвърта

Найден ВЪЛЧЕВ

та, въпреки Евтимий след блясъка на Цариград, направи в пещерата край Търново, амако го като трудолюбив, скромно човек, който води „тиче животно“, рисува го като участник в борба „ло-силна и по-малка, защото не е борба на плътта, а е борба на мисълта“. А той е „оръдие на духа“. Той е праведен и върши и че върши след своята правда неотстъпно през този свят, където „душата на шире е повече златолюбива, отколкото христолюбива“.

(—) Патриарх Евтимий е народният човек, който чува молибите на хората от полето, че сушат се ги остави без зърно и хляб, усполова ги, моли се през нощта, събира на другия ден и мляко, и жено, и дъщеря — Господ чува всеобщата им молитва от полето и над равнината рухва дъжд.

Казах — над полето рухнал дъжд. Стига да не е дъжд от стрели и пилани, които надвиснал над Балканите, над България. Надвиснал и над Търново. Три месеца траела обсадата на нашия Цариград, накрая измисляните пробили стени, разкисали обрчи, нахлули по стъзе и улици, добре-нависнал изисал с огни да горят град, жителите му на ксьове да сече. Страдан иерек, като гледал как правдирете му се потъгват, как светините се захвърлят на погата. Произход от църквата си, отишъл в друга, поумявал, умислявал, подкрепил упование и слабост. Новият господар на града свикал просветелите, джеле, търговците, търпениците на стопанства да проведат „државен разговор“. Били 110 души. Видел ги в реще окоп. „Вие забавя за ноща превърнали България им — пише цамблотово перо, — телата им хвърляли за храна на птиците небесни“. Нарекат войниците грабители и иерек. Съблени одождире му и го оплева до градската стена, всички да видят позорната му омыл. Ни трепнал, ни преклонил глава, той само казал укорно: „О, нестрадалнико, защо така безумно и дошло уничи величното на моето достойнство? Трябаше първо съвещникът да погине, а след това жертвите. Трябаше пастирът да върне престола, както и бащата пред дъщеря“.

Така рече! Беломислит пастир, призовал палача, наел била глава и прогнал я. Но когато оня дигнал десница, ръката му се вървела край Търново, амако в ужас цялото измисленско събрание „ва“ заваляло и всички се разбягали кой каквото видя. Върнали одождире на Божие човко, той тръгнал спокоен назад. Подир чудото рещети да го изпрятат на започване, както и много търновчани. Тръгнал той пред хората като втори Иеремия. Гледа предизвикала съзид дор и камъните. Разделяше се дещ от бащи, братя от братя „Они дин бика дин на плач“ — казва Цамблак. Защото имали нещо по-горноче от изисването? Прегръщали се един друг, прощавали се, ридания огласили местността. Сред всички, подирящи се на жълта си, вървал великият Евтимий, облян в съзид и с дъжд наранен от златисти стрели. Жени и мъже падат в нозете му, целуват му ръка, наричали го баща и учител, докосвали дрезите му, събути тревата, по която стъпвал, питали: „Кому ни оставя, добри пастире?“ — „Яо Света Троица ви оставя, сега и во веки!“ — отпращал той.

И това ние го знаем, българци, ние я имаме тази трагична картина, защото го е имало тогава този монах Тимен и прескътал, този Григорий Цамблак, който да го види, чуе, преживее, запамети и да не го даде. На нас и на амако.

(—) Употребено на Търново е бил Патриарх Евтимий. Него го започнали в Банковския манастир. „То покаяното, дете ще прекрати останалите си малко дин, докато Бог ме освободи от телесните окопи“.

А що правел тази светия старец? Ходел на вля, отговаря летописецът. Не за рибя, а за човици. На поклонение при него идвали хиляди. Над земята на българите паднала тъмна нощ.

Не знам дали успел дава да препреда Цамблakovите думи, дали се усещи в преразказа стона, мъките и вкрат, ритмична на неговата фраза, ораторски му патос, възмолта му от светите неща и омеренето му към своеротното и ниското. Той е най-бележитиет ученик и последовател на Евтимий Търновски, един от най-талантливите старобългарски писатели, голем родолюбив, човек с големи идеали и много енергия, истинска ренесансова личност, както казват познавателите, и

това го знаят всички славянски изследователи на многороборителите преписи на неговите творби. Той пише просто, смело, очно, адекватно, оменя тона и фразата, умело играе с градацията...

(—) Сложно е времето, когато Григорий Цамблак е във Велико литовско княжество. Християнизираният е дълги и мъчителен процес. Католическа са феодалите, в крепостите селяни са източнорусославяни. Православните църкви във Вiena са повече от католическите катедрали. Послания на Штопа и Йованьо Григорий Цамблак отива на католически събор в Констанц, воден от утопичната идея да помири западната и източната църкви и от явното виждане колко е нужно едно общо християнско единство, една антипославна коалиция за отпор на настъпващата Тимен облак на мисловността. И в това време, без да се напуска „дровността от чистата съвест“, а най-чрезлите си и подготви години писателското перо непрекъснато твори.

Преципираните преводи, новите преписи, реформите които патриарх Евтимий прави у нас, се продължават от Киприан в Русия, след него от Цамблак и той като цялост е фигура важна не само за България и за Балканите, но и за цяла Югоизточна и Източна Европа. Затова Д. С. Личков ще каже: „България през XIV век е тоаи черг, през който преминава византийското влияние в Сърбия. В Русия, получам славянския окръг“. Но за износ излизат границите на българия най-голям дял имат Киприан и Цамблак.

В сравнително краткия си живот Цамблак е църковен деятел, обществен и дипломат, проповедник, може да бъде отнесен и аскет, че бъде наричан неурнавновесна натура, авантюрист, метежник и той наистина ще бъде неотменен извор на не-однородна личност, връх писател. Той възмолта при „висока литература“ историческа събития и конкретна личност, създава литературна с документална историческа стойност, събира абсолютното и вечното с конкретното и съвременното (Димитър Личков), дава ни ярки свидетелства на времето, въвежда в съвременната служба „богарският роспей“. Фигури в школата на истинските, следващ запознати на Пестивата с правилата за поведение на монаха — ще симулизира на страдания, че каже, драждата е неоредна и върна“, ще тиче че „колко кръв ще се пролее, колко майки ще се обезмеди, колко трупове от двете страни ще бъдат поднесени за храна на зверието“.

Неговите писания използват художествена мода, всеобщо признание е, че като човек, като художник учениците на Евтимий и Киприан наднавява учителите си, присъствателно в м старобългарската литература е най-голямо както по обем, така и по художествено качество.

Найден ВЪЛЧЕВ

ЗАГЛЕДАН В СИНИ ВЪРХОВЕ

Загледан в сини върхове

Във златиста ми хруска пясък,
когато ме коси вятърче,
но аз не им се давам, аз съм
загледан в сини върхове

и мога, че
внезапци ми
ми бялят пактките до кръв
и че до болка доявяват ми
за ръка риване на път,

аз да
дишам,
съществувам,
съмът и смък деля на две
и все засямам си пътувам,
загледан в сини върхове,

защото знам –
не ще успея
да срещна участ по-добра:
преважно днеска да живея,
спокойно утре да умира.

1992

Не, този трик е твърде плитък:
от де на де по имена
ще ни депят като добитък
под разни
краткотрайни знамена?

Едно е българското знаме,
едно небе виси над нас
и пътят български натам е,
и там там се издирят,
но аз

на нощ по три пъти умирам,
загледан в утрешния ден,
че там народа си скъпвам
на бедни и боляти
разделен.

Бялата лилия

Сутрин.
Август.
Будни ме шум на река,
Косът изсича от клена
и пътя за мен.

Найден ВЪЛЧЕВ е роден на 30 август 1927 г. в с. Малка Брестница, Тетевенско. Завършва Юридическия факултет на Софийския университет (1951). Работи като редактор в сп. „Български воин“ и в „Народна армия“, сп. „Септември“, сп. „Съвременник“, като главен редактор на сп. „Дарители“. От 1989 до 1991 г. е председател е на Съюза на преводачите в България.

Автор е на десетки поетични книги, сред които „На южната граница“ (1953), „Пъстра палитра“ (1960), „Химни и повести“ (1964), „Северна светлина“ (1965), „Златен август“ (1977), „Налисано на кленов лист“ (1984), „Рай за грешни“ (2003) и др. Автор на четири тома „Попълни срещи – есے и биографични портрети на български и световни творци“ (2007–2010). Преводач е на руски, прибалтийски и какашки поети. По неговите стихове са написани популярните песни „Ние сме на всеки километър“ и „Една българска роза“. Носител е на наградата „Димчо Дебелянов“ и наградата на Съюза на българските писатели, на Съюза на преводачите в България, на Златния Орфей, на орден „Сергей Есенин“ (2012).

Бялата лилия
разтваря бяла ръка
и ми подава
изгрев,
слънцето,
целия ден.

Вечер.

Залез.

Стисна добрата река.
Косът засипа на клена
на стария клен.
Бялата лилия
затваря бяла ръка
и ми опнема
залез,
слънцето,
златния ден.

Прозрачност

Прозрачните реки
текат и не изтичат
и палими са със детство
и с чисто светлина.
Огледани ракити
със тях се разговарят,
през бродя им минава
среднощната луна.

И те – за дълъг път
поети – все пътуват,
тих мраз не ги поубива,
тих пек не ги сруш.

О, ден, добър, но кратък,
добър бди към мене
и срещай ме по-често
с прозрачните души.

Еделвайс

И си припоминам как ний бяхме
веднъж във Пирин планина
и как далече мейде чуваме
под утринната светлина
звъна на свирка сладкогласа
и след гласа ѝ тичахък...
И после зряхме козарче:
изправено сред мъх и клек,

надуло пастрата си свирка,
с опрени гени на гърди.
Край него хрумна на воля
кош с изгертен дънер,
който
лежал бе много дни така,
седеше майка му със хурка
и със вретено във ръка.

Посрехме малко да починем.
И там, от връх скалата аз
видях на скритото разпфнал
един чудесен еделвайс.
Ала скалата бе отнесена.
Бе бездна непристъпна там,
макар че еделвайсът беше
така примамлив и голем.

Във въе раницата имах
и казахме: – Може, ела!
Ще те превържам през гърдите
и тук под черната скала
полека долу ще те спуснем
за ел там она еделвайс.
Не бой се! Ний сме четирима –
като перце ще си за нас.

Козарчето – коштува свърз –
със скок до нас се пакчи
и ми поглежда доверчиво
със толкова добри очи,
но каза: – Може. Ще се спусна,
но ще се спусна – вместо вас,
ако държи вярно... майка.
Толкова ще се спусна аз!

И слънчевото светло утро
в очите му се отрази,
и замина из храласка
високорозите кази,
и чувахме, дорде се скрихме
зад девят върха вечерта,
как пее пастрата му свирка
с неповторима чистота.

Съдби еврейски

Така се случи, че след Вудин
се страх във Витебск и Шагал
ми каза, като че обиден:
– Паскен във Вудин е живял.

Ала прокудата и мего
го е отпала по света...
– Ах, де го моя Вудин, де го!
– Паскен ввадиха и наошта

видя и Елиас Канети
да казва сбагом на Русчук,
от дълги пътища пади
забравил детството си тук.

– Къде не бяхме ние всички! –
добави старият Шагал,
но мен за моите козички,
за досем витебски ми е жал.

– Русчук е съм за мен! – на немски
се чу на Елиас гласът,
– Вам жур! – в ревери старояремски
Паскен ми махна от отвъд,

но после Кумовата слава
успана в утрото новин
и срона нежната измама
на този малък звезден сн.

Вариант

О, мъдри и далечни Саоди,
светът от теб това ли наследи?

Ти казахме, че точно тежи,
които учи на небези,
на брам, на повод, на арена,
те взели после за мишена.

Ела и ме от ада изведи,
о, мъдри и далечни Саоди.

Отляво на десно: Серафим Севериан и Клементин Цонев (срещнали), Давид Овсиди, Станка Пенкова, Найден Вълчев и Иван Радов (справа), на 60-годишнината на Иван Радов. Пловдив, 1987 г.

Ден на будителите

УРОК ПО РОДОЛЮБИЕ

Читалищата, тези светилници на нашата духовност и просвета, винаги ни събират на нашите национални празници. Традиция стана хора от различни поколения да честваме в народни читалища Д-р Петър Берон – 1926 г.* Деня на народните будители заедно с ученици от различни софийски училища. И тази година пак бяхме заедно на Урока по родолюбие с водеща Вера Среброва, актриса от Младешки театър – ученици от 47 СОУ „Хр. Г. Данов“ и 139 ОУ „Захарий Круша“, и пенсионери от СП – 2004 Район „Триадича“.

Всички изслушваха с интерес Вера Среброва, която говори за Отец Пансий. Софийски Вранчоски и д-р Петър Берон, както и казаното от инж. Росица Цветкова за малко познатото дело на възрожденца Уста Кольо Бичето и неговите известни строители.

В словото си Росица Цветкова подчерта: „Народните ни будители са били хора със здрав морал – уважавали са своята свобода и свободата на събратя си. Били са още изключително трудолюбиви – не са жалели труда си за благото на народа, прогресивни и честни. За времето си се славили като отлични просветители хора, които са разпространявали своите знания и са сеели просвета сред българите – за мъжете и жените наравно; били са талантливи и предано са обичали род и отечество, като са крепели с всичките си сили духът на българския народ.“

Акад. Дмитрий Лихачев нарече България „Държавата на духа“. В бр. 24 от ноември 2006 г. във в. „За бунта“ на първата страница са написани думите му: „Пътят на българската държава създаде хан Аспарух, нейния

дух – св. св. Кирил и Методий. И чуждите завоеватели не можаха да победят тази държава на духа, защото в защита на българския народ в пълен строй стояха езикът, писмеността, литературата.“

Ето тази държава на духа са строили през вековете българските будители, водени от чиста любов и преданост към народното дело.*

Росица Цветкова допълни още:

„Апостолски е трудът на нашите будители. Хубаво е да се присъединяваме по-често към техния кръст, който те са поели, не само в Деня на народните будители. Всеки ден има послание и можем да го изпълняваме оскромно като тях – по нещо мъничко дори. Да не се оправдаваме с незнание и да не позволяваме гавра с паметта им, като поощряваме незнанието. Можем да носим искрица от тяхното знание и да го подаряваме като цъфт на близкия си. То ще разцъфне със сигурност!“

Учениците декламираха стихове от народния поет Иван Вазов, а седмодесетниците от 139 ОУ „Захарий Круша“ бяха почти всички дошли със свои есета за народните будители. Прочетени бяха няколко, а едно от тях публикуваме във вестника. Насладихме се на изпълненията на децата от хор „Български славеи“ при читалището с ръководител Неолина Пелова.

Присъстващите поставиха цветя пред паметката на Иван Вазов и положиха венец от 139 ОУ „Захарий Круша“ пред барелефа на д-р Петър Берон на входа на читалището, носещо неговото име.

Учениците и тук рецитираха стихове от Иван Вазов.

Изложба

От 1 окт. 7

Проектът се проведе по инициатива на Силва Арамова, зам.-кмет на Община, по повод 1 ноември, Деня на народните будители. На откритието присъстваха Стоян Начев, кмет на Район „Триадича“, Силва Арамова, Светлана Славеева, секретар на читалището, Диана Христова, Париса Мирчева и служители на Районната администрация.

Стоян Начев, който откри изложбата, поздрави участниците и им пожела нови творчески успехи. За полета на детската фантазия изпълнена от малките художници в изложбените платна говори Силва Арамова.

Изложбата ще продължи до края на годината.

Силва Арамова поканва малките художници

Стоян Начев и Светлана Славеева

Културен афиш
ноември

2 ноември 2012

Откритие на изложба по случай 1 ноември – Деня на народните будители на ученици от Изложба по родолюбие на читалището
Начало 11.00 часа Район „Триадича“

8 ноември 2012

Участие на всички и участие при читалището в концерт „Гласове на съвременните будители на Район „Триадича“
Начало 18.30 часа 11 зала на ИДК

7 ноември 2012

ЛИТЕРАТУРНА ГОСПОДИНИЦА СЪБИРАНА ТВОРЧЕСКА ВЕЧЕР НА НАДЕН ВЪЛЧЕВ
Начало 18.00 часа 7 зала на ИДК

12 ноември 2012

МОЗЕЦИКА и ЛИТЕРАТУРНА ВЕЧЕР НА ИВАН ЖЕЖОВ и представяне на книгата „ГРЕШКА: БИРА МАМАТА САГА МЕЖДУ 1950-2012 г.“
Начало 18.00 часа Матей савин

20 ноември 2012

Концерт на речниците от класа по поезия и драматургия на Аспарух Копачев и Румена Копачева по повод Деня на християнското съзнание
18.00 часа Просторна зала

21 ноември 2012

ЛИТЕРАТУРНА ГОСПОДИНИЦА поканва ПЕТЪР НАЙДЕНОВ
Начало 18.00 часа Просторна зала

23 ноември 2012

Учредители на клуб „РОДОЛЮБИЕ“ по повод 1 ноември – Деня на народните будители
Начало 18.30 часа

27 ноември 2012

ЛИТЕРАТУРНА ГОСПОДИНИЦА поканва ДИМИТРИЯ ЗАХАРОВЪТЪТ докато от ДОКА ПЕТРУНОВА съвместно с Валерию клуб „БЪЛГАРИЯ“
Начало 18.00 часа Централен военен клуб

Секретар ИК Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.
Светлана СЛАВЕЕВА
Гласов редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Кристиан ПЕТРОВ
Фотосур: Виктор ВЕКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Варна“ 130;
тел. 982 25 71
Вестникът се разпространява безплатно

БУДИТЕЛИТЕ ДНЕС

Магдалена Христова, ученичка от VII клас в 139 ОУ „Захарий Круша“

Има ли будители в днешно време? И ако има, кои са, къде са? Многократно съм се питала, и съвсем наскоро намерих отговор. Будителите са точно там, където най-малко подзабраме. Те са тези, които са ни подтикнали към по-добро, да обичаме родителите си, езика си. Опитвали са се да ни вдъхновят и много често са успели. Те са като ярка звезда в тъмна нощ. Те ни напътстват и окуражават, дори изборът ни да не е чак толкова хубав. Те вселяват в нас най-святото и доброжелателното. Те като наши родителки, са винаги до нас и винаги ни подкрепят. И да – това са УЧИТЕЛИТЕ.

Може би всеки ще се попита защо точно такъв те да са „будители“? Защото те продължават делото на своите предци. Кой не е чувал Пансий Хилендарски и Софийски Вранчоски? И те са се опитвали да убедят хората, че трябва да са грамотни и дори да учим в чужбина или чужд език, нитога да не забравяме откъде сме и кой език ни е роден!

Трябва да се възхищаваме на нашите будители, за това, че имат толкова търпение и желание да ни научат на нещо. Нещо, което ще ни е полезно. Както Пансий е казал: „Сами от

себе си да се научим не можем, защото кратки са дните на нашия живот. Затова с четене на старите летописи и с чуждото умение трябва да попълним недостатъчността на нашите години за обогатяване на разум.“

„С чуждото умение“, т.е. с уменията, което имат учителите, които се опитват да ни предоставят по достъпен и съвременен начин знанията за нашите славни дни в историята, за това как българският език се е развивал през вековете.

Радвам се, че имаме все още такива учители, които дават всичко от себе си на учениците, които и усилия да ни коства това. Казвам го сега и занаятче ще го казвам: „Обичам учителя си, колкото и да ми се карат, защото по този начин се опитват да ме научат.“

Но не само учителите са будители днес. Будители са също така и библиотекариите, работещите в читалищата. Те са пример за народен будител, посетил живота си да подпомогне за окуражаването на човека. Не само в литературната сфера, но и във всички области. Показват ни света с приказки и песни. Разказват въображенията ни, като представят едни от най-интересните разкази на света.